BULLA

CANONIZATIONIS

S. ALPHONSI MARIAE DE LIGORIO

FUNDATORIS CONGREGATIONIS

SANCTISSIMI REDEMPTORIS

AC OLIM EPISCOPI

S. AGATHAE GOTHORUM

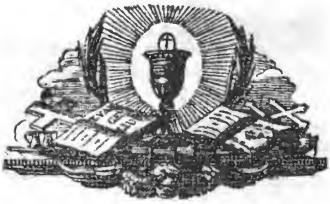

TAURINI

EX TYP. HYACINTHI MARIETTI

1839

Digitized by Google

GREGORIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

§. 1. *Prooemium.*

Sanctitas et doctrina ita ex Apostoli Gentium sententia ornare Episcopum quemque debent, cujus fidei animarum salus commissa est, ut is et probatissima vitae ratione ad excurrendum sine offensione salutis iter concreditis sibi ovibus praeluceat, easdemque hortari in doctrina sana, et quotquot contradicunt arguere possit. Hac duplici laude, ex omni aetatum memoria praestantissimos floruisse Antistites exploratum est, qui boni Pastoris imaginem exprimentes forma facti gregis ex animo illius saluti provide, sapienterque prospexerunt: atque adeo tamquam lucerna super candelabrum posita non minus integerrimae vitae exemplis, quam singularis doctrinae praestantia Ecclesiam Dei collustrarunt.

§. 2. *Virtutes et merita B. Alphonsi generatim commendantur.*

Ad eximium hoc egregii Antistitis exemplum instaurandum datus divinitus Ecclesiae superiori saeculo visus est Alphonsus Maria Ligorius, qui cum ab ineunte aetate ad Christianas virtutes excolendas animum adiunxisset, et sacris praesertim doctrinis mirifice polleret, ad Episcopatus munus longe impeditissimum vocatus est, ut in agro Domini, in quo jampridem Sacerdotio auctus, cultor navus extiterat, uberius multo ac fructuosius insudaret. Atque hoc divinae gloriae amplificandae studium angustis vitae terminis contineri minime passus, ut salutaris hujuscemodi procurationis haeredes remotissimis quibusque aetatibus recenseret, coetum instituit Sacerdotum, qui pari charitate incensi in animarum salute

tuenda curas omnes laboresque collocarent. Eximias vero Alphonsi virtutes consueta judicii severitate perpensas cum editissimum christianae perfectionis fastigium attigisse perspectum fuerit, atque explorata esse portenta rite constiterit, quibus auctor bonorum Deus Famuli sui sanctimoniam comprobavit, Apostolica Auctoritate, quae divinitus demandata Nobis est vel immerentibus, ac de consilio S. E. R. Patrum Cardinalium, nec non Patriarcharum, Archiepiscoporum, Episcoporum, qui in Urbe frequentissimi adfuerunt, Sanctorum Coelitum honores B. Alphonso Ligorio ab universa Ecclesia tribuendos, ejusque opem apud Deum implorandam decernimus, ac per praesentes litteras declaramus.

§. 3. *Ortus B. Alphonsi, ejusque pueritiae disciplina.*

Neapoli V. Kalendas octobris an. 1696. claro genere ortus Alphonsus, ac miram mentis alacritatem nactus, ut primum excessit a pueris, ad humanitatis studia, tum ad severiores doctrinas, deinde ad juris etiam disciplinam appulit animum; tanta porro in discendo felicitate ingenii usus est, ut decimum sextum aetatis annum vix ingressus, periclitata doctrina, juris utriusque lauream egregia cum laude sit adeptus. Patris voluntati obsecutus ad causas in foro dicendas studium suum, curasque convertit; quo in munere caste, integreque versatus, illud tamen deserendum duxit, quod plenum turbarum, plenum periculi comperisset, inque Ecclesiae castra divertit. Spretis itaque honestissimis nuptiis, avitisque fortunis, quae sibi, ut erat natu major, pertinebant, in fratrem ultro, libenterque delatis, rerum humanarum curam prorsus abjecit.

§. 4. *Sacerdotio augetur, ejus castitatis studium, mirus in Deum, et proximum amor.*

Tum Sacris Ordinibus initiatus, ac Sacerdotii honore insignitus ad Dei gloriam quaqua versus amplificandam, ad inserenda in animis hominum virtutum semina, stirpesque vitiorum evellendas totus incubuit. Persuasum cum haberet, neminem plane ex apostolicis laboribus uberem fructum esse

percepturum, nisi et doceat, et faciat, illud in primis urgendum sibi proposuit, ut omnigenae virtutis exercitio seipsum exhiberet tamquam Ministrum Dei, et Dispensatorem Mysteriorum ejus. Castitatis nimirum, quam dudum voverat Deo, custos semper fuit retinentissimus; id assidue mente, actuque corporis contendens unice, ut eam ab omni plane labe integram servaret; quod ut certo assequeretur Genitricis Dei praesidio illam fidenter commisit. Tam vehementi amoris impetu in Deum ferebatur, mentis ut aciem in eum perpetuo intenderit, ac nihil aliud habere in deliciis visus fuerit, quam de illo cogitare, ac loqui. Cum tanto Divini amoris aestu incenderetur, facile quisque intelligit, quam ardenti in Proximum charitate flagraverit. Quamobrem nihil laboris, nihil molestiarum recusavit unquam, ut vitiis ac sceleribus implicitos homines in Dei sinum complexumque reduceret. Hinc valetudinaria adibat saepissime, aegris ut assideret, eisque in extremo praesertim vitae periculo laborantibus praesto esset; hinc admissa scelera confitentes patientissime audiebat, eoque in munere integros ferme dies, atque etiam ad multam noctem vigilabat; hinc ad confertam populi multitudinem verba plerumque faciebat e suggestu, tanto dicendi ardore, ut perditorum pervicaciam expugnaret ac frangeret, scelerumque, quibus obcalluerant, turpitudinem patefaciens, tanto doloris sensu animos auditorum commovebat, ut eos ad lacrymas concitaret, fletuque atque ejulatibus sacrae identidem aedes obstreperent. Quapropter cum neque diurnum tempus neque nocturnum intermitteret; quin ad proximorum salutem procurandam omnes animi vires corporisque conferret, assidua laborum contentione debilitatus ac fractus lethalem in morbum incidit, ex quo ut primum ope divina relevatus est, alacriori statim animo charitatis munia iterum obire suscepit.

§. 5. *Congregationem instituit a Sanctissimo Redemptore nuncupatam.*

Scilicet ubi primum ex supremi consilio Numinis ad novam se religiosam Societatem instituendam vocari cognovisset, ut

ne in tanta messis ubertate deficerent industrii cultores, nulla molestiarum mole deterritus est, quin ejus operis, quod in maximum Ecclesiae commodum cederet, perfectionem urgeret. Itaque divino auxilio subnixus rem aggressus est, consiliaque et artes inferni hostis molitionem novi operis pervertere conantis feliciter elusit. Adscitis duodecim pietatis laude praestantibus viris fundamenta jecit Religiosae Sodalitatis, cui a SS. Redemptore praenomen inditum est; atque in eo potissimum enitendum proposuit, ut qua verbo, qua exemplis agrestium praesertim hominum, qui per agros vagarentur, profligatos mores ac perditos ad honestatem revocaret. Illam brevi tempore per Italiae urbes ac provincias mirum in modum propagatam a Benedicto XIV. Praedecessore Nostro apostolica confirmandam auctoritate curavit; eique ab eodem Pontifice Summus moderator institutus mirum profecto ut ad omnium virtutum exercitationem Sodales inflammarit exemplo suo.

§. 6. *Humilitatis, et poenitentiae studio conspicuus, incredibili erga Sanctissimae Eucharistiae Sacramentum ac Deiparam Virginem amore flagrat.*

Humilitatis virtute quam maxime praestitit; tametsi mira prorsus de illius sanctitatis praestantia omnium animis insedisset opinio, et illustrium dignitate virorum observantia honestaretur, demisse tamen de se perpetuo sensit, omnique se honore et cultu indignum existimavit. Deiparam Virginem ut Filius Matrem singulari prorsus pietate prosequebatur, vehementique amoris ac venerationis sensu erga Sacratissimum Eucharistiae Sacramentum ferebatur, in eoque adorando quamplures continentes horas mira animi dulcedine perfusus traduxit. Corpus ut in spiritus servitutem ad Apostoli exemplum redigeret, domesticum tamquam hostem assidue coërcuit, atque omni tormentorum genere excruciavit. Tantum cibi, ac potionis eidem impertivit, quantum ad reficiendas vires, vitamque sustentandam satis vix esse videretur, imo vilissimas, quas adhibuit, escas, ut omnem voluptatis sensum prorsus extingueret, amarissimis aspergere succis consuevit.

Praeterea asperrimis ciliciis ex equorum setis contextis latus subcingere, et ferreas membris catenulas admovere numquam destitit; aculeatis vero flagris ita in suos artus saevire solitus fuit, ut affatim ex dilaniata carne micans sanguis solum parietesque perfunderet, quas porro cruentas maculas, ne illatae sibi caedis indicium extaret, delere satagebat.

§. 7. *Apostolicis licet laboribus defatigatus sacris doctrinis sedulo incumbit, pluraque in Ecclesiae bonum opera edit.*

Illud vero omnino mirandum, quod licet in apostolici functione muneris perpetuis occupationibus distineretur, atque adeo omni cruciatuum asperitate sua membra torqueret, ac debilitaret, tanta nihilominus mentis alacritate in rerum sacrarum studiis versari, ac tantum insumere temporis potuerit, ut doctis aeque ac laboriosis operibus in lucem editis rem christianam mirifice juverit. Enim vero ut se suasque vitae rationes omnes divino cultui devoveret, maxime arduum, ac novi pene generis votum emisit, ut ne tantillum quidem temporis otiose, verum perpetua in actione traduceret. Plurimos sane conscripsit libros sive ad morum doctrinam tuendam, sive ad plenam Sacri Ordinis institutionem, sive ad confirmandam catholicae religionis veritatem sive ad asserenda hujus S. Sedis Apostolicae jura, sive ad pietatis sensum in christianorum animis excitandum. In iis porro inusitatam vim, copiam, varietatemque doctrinae, singularia ecclesiasticae sollicitudinis documenta, exquisitum religionis studium demirari licet. Illud vero imprimis notatu dignum est, quod licet copiosissime scripserit, ejusdem tamen opera inoffenso prorsus pede percurri a fidelibus posse, post diligens institutum examen perspectum fuerit.

§. 8. *Agathensis Episcopus a Clemente XIII. renunciatur.*

Hac tanta sanctimoniae, atque eruditionis laude cum floreret Alphonsus Clementis XIII. auctoritate ad Episcopalem Sedem S. Agathae Gothorum evectus est. Reformidavit vir sanctissimus impositi oneris gravitatem; quod ut a se deprecaretur, rationes omnes adhibuit; verum cum ex Pontificis

mente ipsam Dei voluntatem perspexisset, acquiescendum sibi, ac munus illud, cui ferendo imparem se prae humilitate sentiret, divino praesidio confidens, alacri erectoque animo suscipiendum judicavit.

§. 9. *In pastorali obeundo munere praeclarae illius virtutes.*

Jam vero difficile dictu est, quanta cura ac studio omnes pastorales officii partes explere contenderit; gregi suo, quem sibi commissum intelligebat, assiduus advigilavit, omnemque adhibuit operam, ut ne una quidem ex concreditis sibi ovibus perditum iret. Neque vero de severissima vivendi ratione ex illa accessione dignitatis remisit quidquam, omnem in victu cultuque corporis lautitiam devitavit: nihil in ejus aedibus, nihil in domestica supellectili superfluum ac splendidum. Pauperes mira charitate complexus est, quibus alimenta, vestes, stipemque prolixe erogabat, imo auream crucem, atque annulum episcopalem vendere quandoque non dubitavit, ad eorum egestatem sublevandam. Puellis, ut nuptui darentur, dotem de suo praebere, adolescentes clericos, qui humili genere nati rerum inopia afflictarentur, in bonarum artium disciplina suis alere impensis consuevit. Sacris Virginibus claustra, foeminis, quae in periculo amittendae castitatis versarentur, aedes aperuit tamquam pudoris perfugium. In dioecesi lustranda nullis neque viarum, neque temporum asperitatibus retardatus affixa montium jugis oppidula, dispersas per agros gentes sedulus invisebat, ac verbis ardore plenissimis ad virtutis amorem inflammabat, a scelerum turpitudine deterrebat. Sacerdotum vero atque adolescentium, qui ecclesiasticae militiae tyrocinium posuissent, curam gessit peculiarem. Sane quam intenta cura allaboravit, ut in ipso aetatis flore pietati succrescerent, et sacris praesertim disciplinis rite imbuerentur, ut tandem ad sacrorum, christianaeque plebis procurationem pares evaderent. Maxime vero ad acuendos illorum animos valuisse dicenda est egregii Antistitis vita; siquidem in ejus moribus inspicientes proposita oculis habebant illustria exempla continentiae, religionis, pietatis, denique virtutum omnium, quibus ornari atque instrui sacerdos

oportet, si quidquam in communem Ecclesiae utilitatem conferre velit.

§. 10. *Ab Episcopatu se abdicat, et ad suos Sodales se recipit.*

Cum tredecim annorum spatio Ecclesiam sibi demandatam omni pastorali studio, ac vigilantia in exemplum gubernasset, tandem devexa jam aetate senex atque affecta etiam valetudine a Pio VI. Praedecessore Nostro venia pluries impetrata, ac demum obtenta, gravissimum illud munus dimisit. Episcopatus itaque negotiis expeditus ad suos sodales cum se recepisset reliquum vitae non ad honestam quietem, verum ad alias curas laboresque vel in summa senectute contulit. Ita semper aliquid scriptioni mandavit, quod in Fidelium utilitatem vertere intelligeret; ita numquam a concionibus abstinuit, ut hominum mores corrigeret, et eos, quoad posset, amore virtutis incenderet.

§. 11. *Annis meritisque onustus in pace Christi conquiescit.*

Tandem cum nonagesimum primum aetatis annum attigisset, properantis jam ad metam aetatis pondere pressus, et gravi correptus morbo decubuit. Incredibili patientia toleratis, queis acerrime discruciaretur morbi doloribus, et Religiosae Societatis, cujus auctor fuerat, Sodales ad omnem virtutis laudem vehementissime cohortatus, Sanctissimae Eucharistiae Viatico refectus est, ac Sancta Olei Unctione munitus. Quibus Ecclesiae Sacramentis religiosissime susceptis, spiritus laetus atque alacer, cui nil fuit antiquius, quam ut a carcere corporis solutus, esset cum Christo, in Dei sinum placidissime evolavit.

§. 12. *Vulgata ejus Sanctitatis opinio editis prodigiis aucta, Juridica acta de illius virtutibus, prodigiisque confecta.*

Ut primum de Alphonsi obitu fama percrebuit, ingens ad ejus feretrum concursus hominum factus est Viri desiderio moerentium, atque aliquid, quod in usum viventi fuisset, obsequii, et venerationis causa surripere decertantium. Nec fa-

ma defuit prodigiorum ; quibus insignem Antistitis sanctitatem Deus Opt. Max. palam omnibus declaravit. Iis vero longe lateque pervulgatis, quae jampridem invaluerat Ipsius virtutum opinio mirum in modum aucta est, pluresque Principes Viri, aliique dignitate conspicui, Regulares insuper Ordines oppido multi enixis precibus apud Pium VI. Pontificem Maximum contenderunt, ut de Alphonsi vita sanctissime traducta juridica acta conficerentur. His de more absolutis, severissimeque expensis, nec non diligentissime perlustratis atque excussis, quae in vulgus ediderat, operibus, ex sententia Congregationis Sacris Ecclesiae ritibus tuendis praepositae Pius VII. Decessor Noster Nonis Maii Anno 1807. Decretum emisit, quo constare asserebatur de Ven. Alphonsi Mariae de Ligorio virtutibus Theologalibus, et Cardinalibus eorumque adnexis in gradu heroico.

§. 13. *Referuntur bina miracula a Sancta Sede Apostolica pro illius Beatificatione probata.*

Tum in eodem Sacro Consilio ad ea miracula perscrutanda ventum est, quae Ven. Alphonsi gratia ab Omnipotenti Deo patrata esse affirmabantur. Ex eorum numero duo potissimum secundi generis explorata, ac certissima judicata fuerunt; nimirum subita sanatio Magdalenae de Nuncio, quae cum ex gangrenoso ulcere amputata magna ex parte mamilla morti proxima decumberet, implorata Alphonsi ope, redintegrata mamilla, praeter omnium spem sospes evasit; altera item instantanea, ac perfecta sanatio Francisci ab Octaiano Ordinis Min. Reform. S. Francisci, qui cum phtysi pulmonari gravissime laboraret, confirmato etiam marasmo, ac desperata jam valetudine, cum per plures dies Ven. Alphonso supplicasset, omni depulsa tabe, repente convaluit. Verum in tanta negotii gravitate Sa. Me. Pius VII. a ferenda sententia abstinendum sibi ratus est ad superni luminis claritatem effusis precibus impensius implorandam. Tandem XVI. Kal. octobris anno 1815. die sacro Genitrici Dei perdolenti, cujus cruciatuum memoriam pie religioseque Alphonsus mortalem vitam degens recoluerat, idem Decessor Noster suam aperire

mentem voluit, decretumque evulgavit, quo duae illae superius memoratae sanationes vera miracula declarabantur. Demum post exploratam ejusdem S. Congregationis sententiam XII. Kal. Jan. 1815. Pontificias dedit Litteras de Beatorum honoribus Ven. Alphonso Mariae de Ligorio quandocumque tribuendis; quod solemni pompa, ac splendidissima in Basilica Vaticana XVI. Kal. septembris 1816. perfectum est.

§. 14. *Miracula, quae pro illius canonizatione Sedes Apostolica rata habuit, et verissima declaravit.*

Atqui post publici cultus honores Ven. Alphonso tributos alii plures in praesenti discrimine ejus opem experti sunt; plane ut perspicuum esset quo plus operae ac laboris ad amplificandam Divini Nominis gloriam piissimus Antistes impenderat, eo majori in terris honore fidelem suae Domus dispensatorem cumulare Deum pro sua benignitate voluisse. Quorum sane miraculorum celebritate excitati cum Ferdinandus I. utriusque Siciliae Rex pientissimus, aliique Principes Viri tum plerique ex S. E. R. Cardinalibus, Archiepiscopis, Episcopis, ac Religiosi Ordines, imprimisque Sodalitas a SS. Redemptore nuncupata, quae Alphonso auctore jure gloriatur, etiam atque etiam Pium VII. obsecrarunt, ut de Beato Alphonso Sanctorum Fastis adscribendo in Sacro Consilio Ecclesiae ritibus tuendis quamprimum referretur. Adnuit humanissime eorum precibus idem Decessor Noster, et de recentium miraculorum veritate accuratissime inquiri coeptum est, diuturnaque adhibita deliberatione duo prodigia extra omnem dubitationem posita reperta sunt, nimirum repentina ac perfecta sanatio Antoniae Tarsiae, quae gravi onusta pondere cum e sublimi loco praeceps corruisset, lethaliter contuso abdomine, atque intestinis etiam gravissime laesis, in extremum vitae discrimen venerat; cumque B. Alphonsi auxilium summis precibus expetivisset, quotquot aderant stupore perculsis ex improviso prosiluit incolumis. Item subita sanatio Fr. Petri Canali Laici Professi Congregationis Camaldulensium; is enim teterrimo ulcere in sterno laborabat, fistuloso, nimirum, calloso, et carioso, quod omni adhibita

curatione exasperari magis magisque videbatur, sic ut omni valetudinis spe abjecta mortem in horas expectaret. Cum per aliquot dies B. Alphonso preces fudisset, uti volens propitius certissimum a se mortis periculum averteret, voti compos factus est, quippe quod deleto omni ulceris vestigio deploratam jamdiu valetudinem continuo recuperavit.

§. 15. *Secreta, Publica, ac Semipublica Consistoria ante Canonizationem habita.*

Admirandis plane, quas memoravimus, morborum curationibus juridice probatis, Pius VIII. Decessor Noster de illarum veritate decretum edidit III. Non. decembris an. 1829. Postea cum in S. Consilio Ecclesiae ritibus cognoscendis propositum de more fuisset, an tuto procedi posset ad solemnem B. Alphonsi Canonizationem, atque omnia praesto essent, quae juxta praxim Apostolicae Sedis necessario requirerentur, idem Pius VIII. Pont. Max. Dominica quinta a Paschalibus solemniis, postquam in Æde Quirinali sacrum peregisset XVII. Kal. jun. 1830. sententiam suam declaravit, ad eamdem Canonizationem tuto procedi posse. Jam vero Decretum illud exequi Nos cupientes, votisque libenter annuentes Sodalitii a SS. Redemptore nucupati, primum cum universo Collegio Venerabilium Fratrum Nostrorum S. E. R. Cardinalium rem communicavimus in Consistorio Secreto habito IV. Id. decembris 1838., qui in eamdem sententiam de Sanctorum honoribus B. Alphonso Mariae de Ligorio deferendis conspirarunt. Mox complures Venerabiles Fratres Archiepiscopos, Episcopos in tantae rei consultationem adscivimus, actorumque omnium seriem quae virtutes, et prodigia B. Alphonsi complecterentur, illorum judicio subjecimus; tum oretenus in Consistorio publico, in quo Dilectus Filius Antonius Maria Cagiano de Azevedo Aulae Nostrae Consistorialis Advocatus ipsius Beati causam peroravit, tum etiam in scriptis, tradita nimirum accurata actorum relatione ex authenticis ejusdem S. Consilii monumentis desumpta. Quibus praemissis, in semipublico Consistorio octavo Idus Maii coram Nobis coacto, ad quod nedum Ven. Fratres Nostros S. E. R. Cardinales, sed

et Ven. Fratres Patriarchas, Archiepiscopos, Episcopos in Urbe praesentes accersivimus, eorumque sententiam rogavimus super B. Alphonso Sanctorum fastis adscribendo. Porro cum ad unum omnes affirmativam sententiam dixissent, et vero etiam hoc honore B. Alphonsum augendi studiosissimos sese declarassent, Nos a Dilectis Filiis Apostolicae Sedis Notariis publica confici instrumenta mandavimus, et Venerabilium Fratrum suffragia Litteris commissa, ac singulorum manu subscripta in Ecclesiae Romanae Tabulario custodiri jussimus. Verumtamen a proferenda in re tanti momenti peremptoria sententia abstinendum duximus, usque dum indictis in Urbe solemnium Jejuniorum diebus, atque Ecclesiis etiam ad supplicandum Deo designatis, a coelesti Patre luminum Sapientiae suae radios copiosius impetraremus.

§. 16. *Die SS. Trinitati Sacra solemnis Canonizationis ritus in Basilica Vaticana festa pompa celebratur.*

Praestituta tandem die VII. Kalendas junii ad praedictam Canonizationem B. Alphonsi, aliorumque Beatorum Francisci de Hieronymo e Societate Jesu, Joannis Josephi a Cruce ex Ordine Min. Excalceatorum S. Petri de Alcantera, Pacifici a S. Severino Ordinis Min. de Observantia Reformatorum, ac Veronicae de Julianis Abbatissae Cappucinarum solemni ritu celebrandam in Vaticanam Basilicam festa pompa progressi sumus cum universi Cleri Saecularis ac Regularis Ordinibus, cum Romanae Curiae et Aulae Nostrae Proceribus et Officialibus, denique cum praedictis Ven. Fratribus Nostris S. E. R. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis et Episcopis. Antequam sacris operaturi ad aram accederemus, Dilectus Filius Noster Aloysius Tituli S. Callisti S. E. R. Presbyter Cardinalis Lambruschini per Consistorialis Aulae Nostrae Advocatum iterum preces humillime exhibuit Christianorum Principum, Sacrorum Antistitum, ac populorum, ipsum B. Alphonsum in Sanctorum ordinem referri postulantium, ac Nos in genua provoluti Angelorum Choros, Coelitesque omnes deprecati sumus, Nobis ut propitii adessent, dein ad iteratas instantias Spiritum Paracletum enixis precibus obsecravimus, ut men-

tem Nostram definitivam sententiam jamjam prolaturam virtute sua confirmaret. Postremo ad instantissimas preces Causae Postulatoris, atque adeo ad Universae Ecclesiae vota, atque ad accuratissimas quae de tanto negotio institutae essent, quaestiones, et Sacrorum Antistitum suffragia, quae Deo adjuvante, tulissent, animum advertentes, auctoritate Apostolica, quam B. Petri Apostolorum Principis in Suprema Ecclesiae procuratione licet immerito Successores obtinemus, in honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, in Catholicae Fidei, et Religionis splendorem et decus, sollemnem ac decretoriam sententiam Nostram proferentes, B. Alphonsum Mariam de Ligorio christianarum virtutum luce coruscantem, ac prodigiorum fama celeberrimum Sanctorum Confessorum Pontificum numero adscripsimus, ejusque memoriam IV. Nonas Augusti ab Ecclesia universa colendam statuimus. Iis vero qui praedicta die Sancti Alphonsi sepulcrum, atque aliorum Sanctorum exuvias constitutis diebus venerarentur, benigne concessimus, ut septem annos, et totidem quadragenas de debito poenitentiae spatio expungerent.

§. 17. *Publicae indulgentiae occasione hujus Canonizationis elargitae.*

Tum ad Aram Vaticanae Basilicae maximam immaculatum Agnum Deo Patri reverenter obtulimus. Denique ex Podio Aulae superioris Vaticanae Basilicae solemnem frequenti Populo benedictionem peramanter impertiti, omnibus Christifidelibus tam eidem Benedictioni praesentibus, quam Universis, qui Sacro Canonizationis ritui interfuerunt, Plenariam Indulgentiam in Domino largiti sumus.

§. 18. *Christi fideles praeclaris S. Alphonsi exemplis ad virtutem excitantur.*

Omnibus itaque laetitiis animos Nostros jure ac merito efferamus, atque Omnipotenti Deo justas persolvamus grates, qui in Ecclesia sua nova semper instaurat exempla virtutum, quibus Nos ad salutis semitam alacriter terendam vehementius excitemur. Tot praeterea tantisque septi periculis, tot

infensissimis hostium armis circumventi deprecatorem apud Deum S. Alphonsum adhibeamus, ut divino muniti praesidio propositam victoribus palmam, atque immarcescibilem gloriae coronam in caelis aliquando assequamur.

§. 19. *Transumptorum fides.*

Atque ut auspicatissima hujus rei memoria nulla umquam temporis diuturnitate interitura sit; Apostolicis eam Litteris consignari, et roborari voluimus, mandantes, ut earum exemplis alicujus Notarii publici manu subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis eadem habeatur fides, quae praesentibus hisce adhiberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

§. 20. *Sanctio poenalis.*

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae voluntatis et Decreti infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit indignationem Omnipotentis Dei ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum Anno Incarnationis Dominicae 1839. VII. Kalendas Junias Pontificatus Nostri Anno IX.

✠ Ego Gregorius Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego B. Episcopus Ostien. et Veliternen. Card. Pacca S. C. Decanus.
✠ Ego E. Episcopus Portuen. S. Ruphinae, et Centumcellar. Card. De Gregorio Major Poenit.
✠ Ego I. F. Episcopus Albanen. Card. Falzacappa.
✠ Ego C. M. Episcopus Praenestinus Card. Pedicini V. Cancellarius.
✠ Ego F. Ludovicus Episcopus Tusculanus Card. Micara.
✠ Ego A. D. Episcopus Sabinensis Card. Gamberini.
✠ Ego C. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presb. Card. Opizzoni.
✠
✠
✠ Ego H. Tit. S. Balbinae Presb. Card. Dandini.
✠ Ego I. B. Tit. S. Pancratii Presb. Card. Bussi.
✠
✠
✠
✠
✠
✠ Ego I. Tit. SS. Petri et Marcellini Presb. Card. Justinianus.
✠
✠ Ego I. Ph. Tit. S. Mariae in Aracoeli Presb. Card. Franzoni.
✠ Ego B. Tit. S. Mariae Transtiberim Presb. Card. Barberini.
✠
✠ Ego A. Tit. S. Callisti Presb. Card. Lambruschini.
✠
✠ Ego F. Tit. SS. XII. Apostolorum Presb. Card. Serra Cassano.
✠
✠
✠
✠
✠ Ego A. Tit. S. Laurentii in Pane et Perna Presb. Card. del Drago
✠ Ego C. Tit. S. Petri ad Vincula Presb. Card. Castracane De Antelminellis.
✠
✠
✠ Ego I. A. Tit. S. Ceciliae Presb. Card. Brignole.
✠ Ego I. Tit. S. Susannae Presb. Card. Della Porta Rodiani.
✠ Ego C. Tit. S. Silvestri in capite Presb. Card. Patrizi.
✠ Ego I. Tit. S. Priscae Presb. Card. Alberghini.
✠ Ego P. Tit. S. Eusebii Presb. Card. Polidorius.
✠ Ego P. M. Tit. S. Mariae in Transpontina Presb. Card. Tadini.
✠
✠
✠ Ego A. Tit. S. Anastasiae Presb. Card. Majus.
✠
✠ Ego C. Tit. S. Marcelli Presb. Card. Falconieri.

✠ Ego A. Tit. S. Petri in Monte Aureo Presb. Card. Tosti.
✠
✠ Ego I. Tit. S. Onuphrii Presb. Card. Mezzofante.
✠
✠ Ego A. S. Mariae ad Martyres Prior Diaconor. Card. Rivarola.
✠
✠ Ego Th. S. Caesarei Diaconus Cardinalis Bernetti.
✠ Ego I. F. S. Agathae ad Saburram Diac. Card. Marco-y-Catalan.
✠ Ego L. S. Eustachii Diac. Card. Gazzoli.
✠ Ego M. S. Mariae ad Aquiria Diac. Card. Mattei.
✠
✠ Ego A. S. Mariae in Cosmedin Diac. Card. Spada.
✠ Ego A. S. Mariae in Portica Diac. Card. De Flisco.
✠ Ego A. S. Angeli in Foro Piscium Diac. Card. Ciacchi.
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠

B. Card. Pacca Pro-Datarius. E. Card. De Gregorio.

Loco ✠ Plumbi.

Visa de Curia
I. M. Vespignani Archiep. Tyanaeus.

DECRETUM

URBIS, ET ORBIS

Postquam in vulgus editum fuit Decretum quod tuto procedi valeret ad canonizationem B. ALPHONSI MARIAE DE LIGORIO olim Episcopi S. Agathae Gothorum, et Institutoris Congregationis Sanctissimi Redemptoris, de speciali gratia Sanctissimus Dominus noster GREGORIUS PP. XVI. ad enixas preces Eminentissimorum Cardinalium Caroli Mariae Pedicini Episcopi Praenestini et Sacrorum Rituum Congregationi Praefecti et Caroli Odescalchi causae Canonizationis ejusdem Relatoris annuit, ut Officium cum Missa in ejusdem Beati honorem quibuslibet petentibus Episcopis concederetur. Animo propterea reputans R. P. Joseph Maria Mautone recensitae Congregationis Sanctissimi Redemptoris Procurator Generalis, Caussaeque praedictae Postulator et non paucos Episcopos et pene omnes Regularium Ordines hujusmodi obtinuisse Indultum, multosque alios Episcopos idipsum in praesentiarum expetere, et nomine proprio, et R. P. Rectoris Majoris caeterorumque Consultorum suae Congregationis, humillimis datis precibus enixe rogavit Eminentissimos ac Reverendissimos Patres Sacris Ritibus tuendis praepositos, ut Officium S. ALPHONSI MARIAE DE LIGORIO de Communi Confessoris Pontificis cum Lectionibus II. et III. Nocturni et Oratione ac Missa propriis ad universam Ecclesiam extenderetur. Sacra Congregatio Ordinariis in Comitiis ad Quirinales Aedes infrascripta die coadunata, audita relatione per me subscriptum Secretarium facta, attentaque potissimum pari methodo extensum fuisse Officium tum S. Hieronymi Emiliani Institutoris Congregationis Somaschae die 2. Septembris 1769 tum novissime S. Francisci Caracciolo Fundatoris Clericorum Regularium Minorum die 5. Augusti 1807, omnibus mature perpensis, rescribendum censuit - *Ad me Secretarium*

cum Sanctissimo - Die 31 *Augusti* 1839 - Super quibus omnibus facta postmodum Eidem Sanctissimo Domino Nostro GREGORIO PP. XVI. fideli relatione, SANCTITAS SUA precibus benigne annuens ex speciali gratia supradictum Officium cum Missa denuo ab Reverendissimo Cardinali Carolo Maria Pedicini Episcopo Praenestino Sanctae Romanae Ecclesiae Vice Cancellario et Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, una cum R. P. Virgilio Pescetelli Sanctae fidei Promotore revisum a Clero saeculari et Regulari utriusque sexus universalis militantis Ecclesiae qui ad Horas Canonicas tenentur, quotannis die secunda Augusti sub ritu duplici minori recitari praecepit. Die 10 Mense Septembri eodem anno 1839.

C. M. Episcopus Praenest. CARD. PEDICINIUS S. R. E.
Vice-Cancellarius S. R. C. Praef.

L. ✠ S.

J. G. Fatati S. R. C. Secretarius.

HABITA FACULTATE

Mag 2015 807